

Misjon i Bibelen (1)

I skriftet "Om konsiliene og kirken" (1539) nevner Luther sju kjennetegn på den sanne kirke: Forkynnelsen av Guds ord, dåpen, nattverden, "nøkklene" (skriftemål og menighetstukt), "embetet" (eldste/hyrde/lærer-tjenesten), bønner og "korset" (forfølgelse/anfektelse/lidelse). Han sier selv, at dette ikke er de eneste kjennetegn, og bla. begrepet "misjon" hører helt klart med blant kjennetegnene på den sanne menighet (= den usynlige eller skjulte kirke).

Luther og de øvrige reformatorene levde – på grunnlag av bla. *Rom. 10, 18* - i forestillingen om, at evangeliet allerede hadde blitt forkynt til alle folkeslag på jorden. Først med pietismen på 1700-tallet fulgte en klar forståelse av, at dette langt ifra var tilfellet. Men grunnlaget for pietismen og den dermed følgende misjonsvekkelse ble lagt i reformasjonens tilbakevending til Guds ord som den absolutte normen for kristen tro og lære. For denne tilbakevendingen var nemlig uttrykk for lydighet mot Jesu befaling om "å lære dem å holde alt det som jeg har befalt dere" (jf. bla. Luthers katekismer).

Derfor banker da også selve hjertet i all sann misjon i for eksempel Luthers salme: "Nu frewt euch lieben Christen gmeyn" (Wittenberg 1524 – finnes i en norsk utgave på nr. 322 i NSB: "Nå fryd deg, kristne menighet") – så sant som misjon (= utsendelse med evangeliet) ligger i umiddelbar forlengelse av Faderens utsendelse av Sønnen til verden, jf. *Johs. 20, 21b*.

Misjonslinjen i GT

Utgangspunkt: *Luk. 24, 44-47*

Verdensmisjonen – misjonen til folkeslagene – var altså forutsagt i GT, jf. bla. *Apg. 13, 47* der Paulus og Barnabas begrunner hedningemisjonen ved å henvise til *Jes. 49, 6*, jf. *Jes. 42, 1f*.

I lys av disse klare profetordene hos Jesaja forstår vi, at det går en **misjonslinje gjennom hele GT**. For allerede til Abraham lød det jo: "i deg skal alle jordens slekter velsignes" (*1. Mos. 12, 3*). Israels folk ble ikke utvalgt bare for sin egen skyld, men fordi Gud hadde frelsestanker med **hele verden**, jf. *Sal. 67*. Israels Gud er ifølge GT **alle folkeslags Gud** og griper inn i historien til dom og til frelse, ikke bare for sitt utvalgte folk, men også for hedningefolkene: *1. Mos. 11, 1f*; *Sal. 2; 9, 9; 96, 13*; *Jes. 45, 22f*; *Dan. kap. 2 og 7*; *Amos kap. 1-2; 9, 7*.

I tillegg til dette grunnleggende misjonsperspektivet i GT åpenbarer Gud seg i GT som en **sendende Gud** – jf. at ordet misjon betyr "sendelse". Dvs. at han bruker mennesker som sine sendebud: Josef (*1. Mos. 45, 5f*), Moses (*2. Mos. 3, 10f*), forskjellige profeter (*Dom. 6, 8*; *1. Sam. 16, 1c*; *2. Sam. 12, 1*; *Jes. 6, 8*). Blant de siste finnes også et par eksempler på noen som fikk i oppdrag å gå til mennesker utenfor Israels grenser: Elias som ble sendt til enken i Sarepta (jf. *Luk. 4, 25-26*) og Jona som ble sendt til storbyen Ninive.

Beretningen om Jonas sendelse til Ninive forutgriper "misjonen til folkeslagene" i NT (jf. *Matt. 12, 39-41*) – det som også har blitt kalt **sentrifugal misjon**, hvor GT for øvrig nesten utelukkende rommer eksempler på det som har blitt kalt **sentripetal misjon**. Ved sentripetal misjon forstås det forholdet, at selve Israels eksistens som Guds eget folk midt blant folkeslagene var et vitnesbyrd om den ene sanne Gud, et vitnesbyrd som bar frukt i form av hedninger som omvendte seg fra avgudene til Israels Gud: *2. Mos. 7, 5; 12, 38*; *Rut 1, 16*;

1. Kon. 8, 41-43; 2. Kon. 5, 17. Den sentripetale misjonstanken avspeiles også i Moseloven:
2. Mos. 12, 48-49; 20, 10; 3. Mos. 17, 8f.

Dessverre sviktet Israel ofte sitt kall til å bære vitnesbyrd om den ene sanne Gud, jf. bla. *Jes. 42, 19f.* Men **”i de siste dager” skal Israels sentripetale misjon få fornyet aktualitet:**
Jes. 2, 2-4; 11, 10f; Mika 4, 1-3; Sak. 8, 20f; Apg. 15, 13-18; Rom. 11, 11ff; Jes. 54, 1-9.

Nå fryd deg, kristne menighet
og syng av hjertens glede,
så vi i troens enighet
kan takke Gud og kvede:
Hvor er han nåderik og sterk!
Hvor fullt av under er hans verk!
Så dyrt har han oss vunnet.

I Satans lenker var jeg lagt
med dødens dom i vente.
Jeg knuget var av syndens makt,
og angst mitt hjerte brente.
Jeg sank og sank i mørket ned,
var uten håp om salighet.
I synden var jeg fanget.

For skjønt jeg slet meg trett og tom
var kjærligheten lammet.
Jeg flyktet fra Guds strenge dom,
men ble av vreden rammet.
Og intet sted var hjelp å få,
i redsel og i angst jeg så
at helvete seg åpnet.

Da var det sorg i himmerik,
Gud Fader så min pine.
Han kjente all vår synd og svik,
men ville hjelpe sine.
Han kom i hu sin miskunnhet
og ofret for min salighet
det dyreste han eide.

Han talte til sin kjære Sønn:
”Nå vil vi oss forbarme.
Far ned, min hjertens krone skjønn,
og finn og frels den arme!
Befri ham fra all synd og nød,
og knus for ham den bitre død,
så han med deg kan leve!”

Guds Sønn ble kjød og kom til jord.
Han fulgte lydig kallet.
En jomfru var vår Herres mor,
en bror ble han for alle.
Han valgte seg en tjeners drakt,
i ringhet skjulte han sin makt,
som kunne Satan felle.

Guds Sønn forkynte: ”Tro på meg,
så skal jeg Satan binde.
For jeg skal kjempe slik for deg
at vi til sist må vinne.
For jeg er din, og du er min,
og der jeg er, tar jeg deg inn.
Så skal oss intet skille!

For deg jeg gir mitt liv og blod,
jeg all din synd vil bære.
La intet rokke denne tro:
at du skal skyldfri være.
Uskyldig lider jeg din dom,
til liv skal døden vendes om,
og du skal finne nåde.

Til Gud min Faders høyre hånd
fra dette liv jeg farer.
Derfra jeg sender nådens Ånd,
der er jeg din forsvarer.
Min Ånd skal tale i mitt navn
og gi deg trøst i nød og savn.
Min sannhet skal du kjenne.

La alt som jeg har sagt og gjort,
få prege liv og lære.
Da skal Guds rike vokse stort
til Herrens pris og ære.
Men vakt deg for de vises bud
som leder bort fra nådens Gud.
Det må du ha i minne.”